

uden at det blev Kirken, der fik Lov til at træffe Bestemmelse om det. Men samtidig have de fleste af dem, jeg har kunnet komme i Forbindelse med, sagt: Hovedsagen er alligevel den, at man ikke paalægger Præsten det. Og hvad saa den Del af Kirken angaar, som man kalder den indre Mission, er den sidste Del af Sagen for den det aldeles afgørende. De have ikke saa megen Sans for Disciplin, Fasthed og Organisation, men det er for dem en ren Sambittigheds Sag, at det ikke bliver dem paalagt at assistere ved en efter deres Mening fuldstændig hedenst Begravelse, og hvis det blev dem paalagt, vilde det føre til, at vi i mangfoldige Tilfælde stille en Præst saaledes, at han vilde sige: Jeg tager hellere min Afsted, end jeg gør det, der her er mig paalagt. Saaledes er Stillingen i Øjeblikket blandt den største Del af den indre Missions Præster. De Herrer kunne synes om det eller ikke, jeg siger kun Faktum, man kan være overbevist om, at det forholder sig saaledes. Under disse Omstændigheder maa jeg sige, at hvis jeg havde haft § 5 i den gamle Stikkelse og det Underændringsforslag, der nu er stillet, og hvis jeg ved første Behandling havde været saa godt hjemme i Gjestlighedsens Stilling, som jeg er i Dag, saa vilde jeg ubetinget den Dag have foretrukket § 5 og have sagt: Lad os i Guds Navn beholde denne Paragraf, selv om den kan give Anledning til Misforstaaelse, men som Sagen nu stiller sig, og efter hvad der er gaaet foran, maa jeg saa meget mere bestemt og afgørende holde paa at beholde § 5 med den Tilføjeelse, vi have foreslaaet. Thi hvad er det, de Herrer ville, som stemte mod Udvalget, med den Underændring, de have stillet? Det kan ikke være at gøre Forslaget ensartet og kun saa fastsat, hvad der egentlig falder ind under Navnet; det gør denne Bestemmelse jo ikke, saaledes som ogsaa den ærede Kultusminister med Rette bemærkede ved første Behandling. Den Gang havde de Herrer ikke noget derimod, og nu have vi føjet denne Bestemmelse til for at saa denne Indvending bort. Hvad er da efter min Mening den egentlige hemmelige Tante, der ligger bagved? Det er den, at man vil forbeholde sig, at Kirkebestyrelsen skal kunne tvinge Præsterne dertil. Man siger det ikke aabent, men der er ingen Mening i at stille denne Underændring, hvis der ikke er den lønlige Tante bagved, at man forbeholder Ministeren Tilladelse dertil. Jeg vil dog se det, før jeg tror det, at det høje Ting vil gaa ind paa at tvinge Danmarks Gjestlighed til at assistere ved en saadan Lejlighed. Som jeg før sagde, overalt hvor Ligbrænding har været under Debat i

Repræsentationerne, har man nægtet det, kun paa et Par Steder har Repræsentationen i det hele taget tilladt, at Ligbrænding kan finde Sted. Paa det Standpunkt staar jeg aldeles ikke, jeg ønsker, at Loven skal føres igennem, jeg ønsker Tilladelse til Ligbrænding for dem, der selv ønske det, men at man skulde gaa saa vidt at paalægge de forskellige Kirkesamfund at assistere derved, det har man ikke i noget Land noget Øjeblik tænkt paa, og hvis vi gøre det i Danmark, ere vi de første, der have den Ære, og det skulle vi altsammen gøre for at tilfredsstille dette personlige Liebhaber af ren æstetisk Art hos nogle ganske enkelte Medborgere. Jeg kan ikke godt tro, at dette Ting vil vise den Art af Hensynsfuldhed, eller hvad skal jeg kalde det, Opmærksomhed, naar Landets største Kirkesamfund, vor Folkekirke, vil komme til at lide i den Grad derunder.

Formanden: Det ærede Medlem kaldte gentagne Gange det Ændringsforslag til § 5, der er stillet af fire ærede Medlemmer for et Underændringsforslag. For at undgaa Misforstaaelse gør jeg opmærksom paa, at her er intet Underændringsforslag. Forslaget er et selvstændigt Ændringsforslag og vil ogsaa blive behandlet som saadant, dertil sigtede ogsaa mine Øtringer ved Sagens Begyndelse i Dag.

Frijs: Jeg har ganske den samme Opfattelse som det ærede 6te Medlem for 2den Kres (P. S. C. Jensen), at det fra Folketinget oversendte Lovforslag ikke alene giver Tilladelse til, men paabyder, at naar der foreligger en testamentarisk Bestemmelse, skal Ligbrænding finde Sted. Men lige saa forførbelig, lige saa samfundsopsløjende, som det ærede Medlem fandt en saadan Bestemmelse, lige saa fornuftig finder jeg den. Det ærede Medlem mente, at det vilde føre til, at det vil bringe Strid i Familien, og han nævnte et Eksempel. En ung Pige paa 18 Aar kunde tage en saadan Bestemmelse og kunde derved forvolde sine Forældre Sorg. Jeg kan kun sige, at hvis unge Piger og unge Sønner aldrig forvolde deres Forældre større Sorg end ved Bestemmelsen om at brændes efter Døden, tror jeg, at man let vil kunde finde sig deri. Men netop, da det ærede Medlem har taget et Eksempel, der er saa hderligt og berører mindreaarige, saa vil jeg tage det modsatte. En Familiefader, Hovedet for hele Huset, skal ikke, naar det er hans Vilje, kunne bestemme og være sikker paa, at hans Bestemmelse bliver udført, at hans Lig skal brændes. Hans Kone og hans Børn skulle kunne sige til ham: Skriv hvad